



Stavanger, 14. oktober 2020

Vår ref.:

**PROSESSKRIV
TIL
STAVANGER TINGRETT**

Saksnummer: 20-119197KON-STAV

Saksøker: Staten v/Skatteoppkreveren i Sola kommune
Postboks 99
4097 Sola

Prosessfullmektig: Egen

Saksøkt: Plog AS
v/styrets leder
Marknesringen 2
4052 Røyneberg

Prosessfullmektig: Advokat Hege Merete Oftedal
Advokatfirmaet PricewaterhouseCoopers AS
Postboks 150
4065 Stavanger

Saken gjelder: Konkursbegjæring.

1. Innledning

Det vises til konkursbegjæring, rettsmøte og etterfølgende prosesskriv fra begge sider.

Innledningsvis minner jeg igjen om følgende;

Det er en feil i rettsboken, som anmodes rettet. Det står i rettsboken at det var saksøker som ba om protokollasjon. Det er ikke korrekt. Det var saksøkte som ba om protokolasjonen. Dette kan synes uviktig, men er sentralt sett hen til selskapets formål om å gjøre de ureturnerbare asylsøkere rett, og det faktiske bildet av kampen for å få mulighet til en formriktig rapportering til Skattemyndighetene.

2. Vilkår for konkursåpning

2.1. Kravet inntatt i konkursbegjæringen og etterfølgende prosesskriv. Konkursloven § 62, jfr § 60.
Det er fra Skatteoppkreveren fastholdt at vilkårene for konkursåpning etter konkursloven §§ 60, jfr 62 er oppfylt. Det erkjennes at Staten gjorde en feil ved at det ikke ble foretatt reelle undersøkelser knyttet til tilgjengelige midler før utleggsforretning ble gjennomført. Det anføres i mildertid at dette ikke er avgjørende fordi saksøkte engivelig var utvilsomt insolvent.

Det er arrogant av Staten å erkjenne en slik alvorlig feil, men samtidig anføre at feilen ikke skal tillegges betydning.

Det er alvorlig og grunn til bekymring at befolkningen og rettssystemet ikke kan feste lit til at en særnamsmann ved uten utleggsforretning ikke foretar noen form for undersøkelser overhodet før utlegg stiftes. Enn mer alvorlig er det at den samme offentlige myndighet som er satt til å forvalte oppgaven som særnamsmann og har utstakte fullmakter og mulighet for å stifte utlegg raskt og uten betydelig tidsspille som ved ordinære forretninger, ikke tar konsekvensen av feilen når den oppstår.

Retten skal ikke se hen til om utlegget er påklaget. Det er Skatteoppkreveren som har ansvaret og risikoen for at utleggsprosedyrer og saksbehandlingsregler som særnamsmann er fulgt. Utlegget er ugyldig stiftet og rettsvirkningen av ugyldighet forutsetter ikke klage fra skyldner. Dette er ikke riktig lovanvendelse.

Retten verken kan eller skal se hen til hva som kunne tenkes å være situasjonen dersom Staten hadde fremmet ytterligere krav under utleggsforretningen. Retten skal heller ikke spekulere i om Staten ville fremmet ny utleggsbegjæring på et tidspunkt og hva som da i så fall ville vært resultatet av denne.

Retten skal ta stilling til om utlegget var rettsgyldig stiftet eller ei gitt de faktiske forhold på tidspunktet for utlegget.

Kommer retten til at utlegg ikke er rettsgyldig stiftet, skal retten vurdere om vilkårene for å åpne konkurs etter *andre bestemmelser* enn insolvenspresumpsjonen i § 62 kommer til anvendelse.

I det foreliggende tilfellet er ikke stiftet et rettsgyldig utlegg. Rettens utgangspunkt er da *ikke* konkursloven § 62 og bevisbyrden for solvens påligger ikke debitor etter denne bestemmelsen.

2.2. Insolvenspresumsjonen i § 63.

Retten utgangspunkt for å vurdere konkursbegjæringen er konkursloven § 63.

Bestemmelsen inneholder en insolvenspresumsjon som ikke bygger på utlegg eller stans i betalinger. Presumsjonen forutsetter istedet at en kreditor kan sannsynliggjøre at det foreligger «klar og forfalt gjeld». Bevisbyrden hva gjelder grunnlaget for kravet og kravets forfallstidspunkt, er lagt til kreditor – ikke debitor.

Gjelden skal være *klar og forfalt*. Det fastholdes at gjelden som pretenderes å være grunnlag for å fastslå at Plog AS er insolvent, **ikke** er klar og forfalt i henhold til bestemmelsen. Retten må ta stilling til dette.

2.3. «Klar og forfalt» gjeld.

Det er ikke riktig som Skatteoppkreveren fremholder i prosesskrivet av 12.10.20 i punkt 12, at saksøkte har «hypotetiske aktiva» tilsvarende kr 1 061 243. Sikkerhetsstillelsen fra tredjepart og innestående på klientkonto er høyst reelle aktiva. Hertil kommer dagens opplyste innestående på selskapets konto med om lag kr 120 000.

Sikkerhetsstillelsen er gitt under betingelse av at retten stadfester kravet fra saksøker som klar og forfalt gjeld. Dette *nettopp fordi dette er kjernen i hva retten skal ta stilling til* for anvendelse av konkursloven § 63. Konkursloven § 62 kan ikke anvendes.

Det er ikke riktig at kravene som nevnes i punkt 15 i prosesskrivet av 12.10.20 i sin helhet er uomtvistet. Det er heller ikke korrekt som det fremholdes i punkt 16 at retten kan legge til grunn at «(d)ersom det betales for mye i skattetrekk, må det løses av likningsmyndighetene». Problemet er jo nettopp at verken likningsmyndighetene lokalt, Skattedirektoratet eller Departementet vil foreta skatteoppgjør for disse ansatte. Selv om alle aktører – også saksøker i saken her – vet at innbetaling av 50% skattetrekk for disse arbeidstakere er feil og langt overstiger det de reelt skal betale, anføres da likevel at slikt trekk skal gjennomføres. Dette til tross for at arbeidstakerne aldri får skatteoppgjør og Staten da bevisst inndriver store verdier i skattetrekksmidler som overstiger det arbeidstakerne skal betale og aldri får tilbake.

Hva gjelder skrivets punkt 17 kan selvsagt verken retten eller saksøkte ta stilling til et hypotetisk krav som heller ikke er bergnet eller redegjort for av saksøker. Når ikke engang Skatteoppkreveren har beregnet kravet, kan det neppe anses å være «klar og forfalt» gjeld.

Skatteoppkreveren fastholder at arbeidsgiveravgift skal betales men kommenterer ikke saksøktes anførsler hva gjelder trygdeavgift og medlemskap i Folketrygden. Staten synes å påberope en rettferdstankegang når det anføres at skyldner ikke skal «kunne slippe unna konkurs under henvisning til at han ikke har oppfylt sin forpliktelser overfor det offentlige». Poenget – som helt unnlates å kommentere på - er imidlertid her at *det ikke skal svares arbeidsgiveravgift*. Skylder unndrar seg ingen forpliktelser, men har på korrekt vis påpekt at det ikke kan svares avgift når grunnlaget for avgiften ikke slår inn. Dette er også erkjent fra Staten. Det vises til

Bilag 1: Skriv fra Skatt Vest datert 15.12.16

Det fremkommer at Staten selv mener det ikke skal svares avgift i et slikt tilfelle. Skattedirektoratet ved direktør for personskatt i juridisk avdeling (Lene Marie Ringså Solberg) bekreftet synspunktet i møte med Viste høsten 2017.

At saksøker nå tilsynelatende har en annen oppfatning – uten å grunnegi dette, kan ikke legges til grunn uprøvet av retten. Retten må således *prejudisielt ta stilling til om saksøkte de facto skal betale arbeidsgiveravgift i et tilfelle som det foreliggende.*

Arbeidsgiveravgiften skal som tidligere nevnt bidra til å finansiere folketrygdens utgifter, herunder pensjon, sykepenger og arbeidsledighetstrygd. Det er på det rene at ingen av de ureturnerbare asylsøkerne har trygderettigheter i Norge. De er ikke medlemmer av folketrygden.

Fra denne side fastholdes derfor at det ikke skal svares avgift for ureturnerbare asylsøkere uten trygderettigheter, et standpunkt også Skattetaten inntok i 2016, jfr bilag 1 ovenfor.

3. Annet

Staten anfører at saken omhandler et selskap som nekter å forholde seg til norsk lov. Dette er ikke riktig.

Dommen Staten har henvist til fra Oslo tingrett har selskapet tatt til etterretning. Ingen av de ureturnerbare asylsøkere som der var omtalt, er nå i arbeid hos saksøkte. Det er heller ikke foretatt nyansettelser etter domsavsigelsen. Det er ikke tatt ut tiltale eller siktelse for andre forhold.

I avgjørelsen fra Oslo tingrett ble idmøt inndragning. Det var omsetningen som ble inndratt – ikke fortjenesten til selskapet. Det er ikke slik at Skatteetaten anmodes om å hjelpe saksøkte med å videreføre straffbare handlinger, slik saksøker synes anføre. Retten må se bort fra alle anførsler hva gjelder straffbare forhold. Det er åpenbart uten betydning hva Skatteoppkreveren – som ikke er påtalemyndighet - måtte mene om det straffverdige i saksøktes handlinger som arbeidsgiver. Retten har til behandling en konkursbegjæring- ikke en siktelse eller tiltale.

Det fremstår for øvrig som en uhjemlet kuriositet at Skatteoppkreveren, etter fullbyrdet dom for inndragning i saksøkte der de 29 personer dommen omhandler var ansatt, likevel fastholder skatte- og avgiftskravet bergnet av arbeidstakernes lønn *etter* at arbeidsforholdene er avsluttet.

For det tilfellet at saksøkte vinner frem og at konkursbegjæringen ikke tas til følge, nedlegges påstand om å bli tilkjent sakskostnader. Det er medgått i overkant av 13 timer og totalt kr 29 900.

4. Påstand

Det nedlegges slik

p å s t a n d :

1. Konkursbegjæring fra Staten v/Skatteoppkreveren i Sola overfor Plog AS, tas ikke til følge.
2. Plog AS tilkjennes sakens omkostninger med kr 29 900.



Dette prosesskriv er sendt retten pr epost og pr epost til saksøker.

Stavanger, 14. oktober 2020
Advokatfirmaet PricewaterhouseCoopers AS

Hege Merete Oftedal
Advokat